

Laurinská 18, 811 01 Bratislava 1
tel: +421 2 208 501 21
e-mail: info@snslp.sk, www.snslp.sk

Nezávislé zisťovanie:
porušenie zásady rovného zaobchádzania v rámci parkovacej politiky v meste Trenčín

vykonané v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 písm. g) zákona č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného
strediska pre ľudské práva

Slovenské národné stredisko pre ľudské práva (ďalej v texte len „Stredisko“) vykonalo nezávislé zisťovanie týkajúce sa parkovacej politiky v meste Trenčín. Stredisko sa v nezávislom zisťovaní zaoberalo dočasným parkovaním motorových vozidiel na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií, ktoré je upravené vo všeobecnom záväznom nariadení č. 10/2016 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín (ďalej v texte len „VZN“).¹ Mestské zastupiteľstvo v Trenčíne následne vydalo všeobecné záväzné nariadenie č. 8/2018, ktorým sa mení a dopĺňa vyššie uvedené VZN.² Cieľom predmetného nezávislého zisťovania bolo analyzovať súlad niektorých ustanovení uvedených všeobecných záväzných nariadení so zásadou rovného zaobchádzania v zmysle čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej v texte len „Ústava SR“), ako aj v zmysle zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej v texte len „antidiskriminačný zákon“). Stredisko sa zameralo na nasledujúce dve otázky: 1. aké sú relevantné dôvody, pre ktoré sa obmedzuje vydanie parkovacej karty na základe dĺžky auta v niektorých vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín³; 2. či existujú legitímne dôvody pre ustanovenie obmedzení pri vozidlách s dĺžkou presahujúcich 5,3 m, ktoré v zmysle horeuvedených všeobecne záväzných nariadení môžu stáť iba na miestach na to určených dopravných značením.⁴ Otázky, s ktorými sa Stredisko vysporiadalo v predmetnom nezávislom zisťovaní sa týkajú toho, či nedochádza k porušeniu zákazu diskriminácie z dôvodu trvalého bydliska, keďže v niektorých vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín je možné požiadať o vydanie parkovacej karty, kým v niektorých častiach mesta nie je umožnené vydanie parkovacej karty, čo môže viesť k rozdielnemu zaobchádzaniu určitých obyvateľov určitých častí mesta (v týchto častiach by boli obyvatelia nútení platiť za parkovanie podľa hodinovej sadzby a nemohli by požiadať o vydanie parkovacej karty). Sporná je takisto úprava pretavená do VZN, ktorá hovorí, že vozidlá s dĺžkou presahujúcou 5,4 m môžu stáť iba na určitých miestach a je im odňatá možnosť parkovať na niektorých miestach v meste.

O parkovacej politike mesta Trenčín

Základné ciele, zásady a nástroje parkovacej politiky mesta Trenčín sú vymedzené jednak v horeuvedených VZN, ako aj v dokumente „*Parkovacia politika mesta Trenčín*“, ktorú vypracovalo predstavenstvo Trenčianskej parkovacej spoločnosti, a. s. v roku 2015.⁵ Stredisko v rámci vykonávania predmetného nezávislého zisťovania taktiež požiadalo mesto Trenčín o poskytnutie informácií súvisiacich s novou parkovacou politikou mesta. Súčasťou vyjadrenia mesta Trenčín bolo aj stanovisko k dvom otázkam, ktoré sa týkajú antidiskriminačnej problematiky (pozri vyššie).

Tak, ako uvádza mesto vo svojom stanovisku k danej veci, právnym základom pre prijatie VZN upravujúce parkovaciú politiku mesta Trenčín je ustanovenie § 6a ods. 1 zákona č. 135/1991 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov: „*Na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len „parkovacie miesta“), ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie miesta musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia.*“

Vo VZN mesto Trenčín vymedzilo úseky miestnych komunikácií určené na dočasné parkovanie, ktoré sú ucelené do jednotlivých pásiem. Výška parkovného, doba spoplatneného parkovania a ďalšie podrobnosti môžu byť určené rozdielne pre každé jedno pásmo, a to v závislosti od lokality a iných faktorov. Reguláciu parkovného mesto neprijalo zo začiatku celoplošne – v počiatočnej fáze parkovacej politiky pristúpilo mesto k regulácii parkovania v centre mesta a následne má dôjsť k postupnému rozšíreniu tejto regulácie do zvyšných častí mesta. Daný postup predstavuje právom aprobované konanie vyplývajúce z ustanovenia § 6a ods. 1 cestného zákona, ktoré umožňuje reguláciu parkovného len na určitých úsekoch komunikácií vymedzených vo VZN, t. j., mesto nemusí prijať toto opatrenie celoplošne. Mesto vo svojom stanovisku ďalej poukazuje na

---

¹ Dostupné online: <http://stary.trencin.sk/tmp/asset_cache/link/0000346528/vzn10_2016_%FApln%E9znenie_15012018.pdf>.

² Dostupné online: <https://trencin.sk/wp-content/uploads/2018/10/VZN-8_2018_%C3%BA%C4%8Dinn%C3%A9.pdf>.

³ Pozri článok 7 ods. 3 všeobecného záväzného nariadenia č. 8/2018, ktorým sa mení a dopĺňa všeobecné záväzné nariadenie č. 10/2016 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín, ktoré ustanovuje, že „*parkovacie karty (ďalej len PK) môžu byť vydané iba pre motorové vozidlá kategórie L, M1, N1 s celkovou dĺžkou nepresahujúcou 5,3 m. PK sa vydá aj žiadateľovi o vydanie PK s dĺžkou vozidla presahujúcou 5,3 m, ktorý je súčasťou viacpočetnej rodiny (t. z. má 4 a viac maloletých detí) a táto rodina má trvalý pobyt na území mesta.*“

⁴ Pozri čl. 1 ods. 2 písm. e) 3 všeobecného záväzného nariadenia č. 8/2018, ktorým sa mení a dopĺňa všeobecné záväzné nariadenie č. 10/2016 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín, ktoré v relevantnej časti ustanovuje, že „*vozidlá s dĺžkou presahujúcou 5,4 m môžu stáť iba na miestach na to určených dopravným značením.*“

⁵ Dostupné online: <https://trencin.sk/wp-content/uploads/2018/04/doplnok_parkovacia-politika-Mesta-Tren%C4%8D%C3%ADn.pdf>.

skutočnosť, že neobmedzilo vydanie parkovacej karty na konkrétne vymedzených častiach mesta, ale naopak, podmienky pre vydanie parkovacích kariet platia pre celú zónu s platením státím a pre všetky parkovacie miesta.

V ďalšej časti stanoviska sa mesto Trenčín vyjadrilo k otázke obmedzenia vydania parkovacej karty pre vozidlá s dĺžkou presahujúcou 5,3 m (ide o vozidlá kategórie L, M1 a N1). Odôvodnenie mesta sa opiera o technickú normu ustanovujúcu dĺžku kolmého parkovacieho miesta, ktorá sa pohybuje v rozpätí od 4,5 m do 5,3 m. Vozidlo presahujúce uvedenú dĺžku by mohlo skomplikovať dopravnú situáciu z dôvodu, že by presahovalo z parkovacieho miesta do jazdného pruhu a vodič predmetného vozidla by sa v tomto prípade dopustil priestupku. Ustanovenie VZN o maximálnej dĺžke vozidla 5,3 m pre vydanie parkovacej karty má v tomto zmysle preventívny charakter – účelom bolo predísť sťaženiu premávky tým, že by sa zasahovalo do jazdného pruhu z parkovacieho miesta, ako aj problémom, ktoré by mohli vzniknúť pri vychádzaní susedných vozidiel z parkovacieho miesta. Mesto pristúpilo k obmedzeniu dĺžky vozidla pre vydanie parkovacej karty aj z toho dôvodu, že chcelo zabrániť vozidlám, ktoré sú využívané na výkon podnikateľskej činnosti (a ktoré častokrát presahujú uvedenú dĺžku), aby parkovali predovšetkým mimo obytných zón za účelom zabezpečenia bezpečnejšej a plynulejšej cestnej premávky.

Mesto sa v stanovisku vyjadrilo aj ku skutočnosti, že vozidlá s dĺžkou presahujúcou 5,3 m môžu parkovať iba na tých miestach, ktoré týmto vozidlám vyhovujú, t. z., že by parkovaním na daných miestach nezasahovali do vedľajšieho parkovacieho miesta alebo jazdného pruhu. Tieto vozidlá majú možnosť parkovať buď na pozdĺžnych parkovacích miestach, ktoré sú zvyčajne dlhšie ako 5,3 m, alebo na parkovacích pruhoch, na ktorých nie je určená dĺžka parkovacieho miesta. Mesto poukazuje na to, že parkovacie miesta sú označené ako kolmé, šikmé alebo pozdĺžne, a to v závislosti od priestorových možností jednotlivých ulíc. To znamená, že v zónach nie sú všetky parkovacie pásma pre vozidlá presahujúce dĺžku 5,3 m vhodné.⁶

Relevantné antidiskriminačné klauzuly – Ústava SR a antidiskriminačný zákon

Antidiskriminačnú klauzulu, ako aj všeobecný princíp rovnosti sú zakotvené v Ústave SR, a to v článkoch 12 ods. 1 (všeobecný princíp rovnosti)⁷, a v článku 12 ods. 2 (normatív zákazu diskriminácie).⁸ Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej praxi viackrát dospel k extenzívnemu výkladu princípu rovnosti (t. j. čl. 12 ods. 1 Ústavy SR), ktorý vedie k právnemu záveru,

⁶ Na posúdenie predmetnej otázky je však možné analogicky aplikovať právnu argumentáciu použitú pri druhej otázke (pozri nižšie).

⁷ „Ľudia sú si slobodní a rovní v dôstojnosti a v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.“

⁸ „Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.“

že princíp rovnosti nemá akcesorický charakter a neviaže sa na chránené dôvody diskriminácie.⁹ Súd v tejto súvislosti konštatoval, že „*zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ústavy je ústavnou zásadou, ktorá vzhľadom na svoju podstatu a účel presahuje medze základných práv a slobôd a má relevanciu aj pre výklad a uplatnenie tých noriem ústavy, ktoré sa nevzťahujú na základné práva a slobody. V materiálnom právnom štáte zákaz diskriminácie predstavuje príkaz, ktorý ústavodarca adresoval štátu ako jeho pozitívny záväzok.*“ Zároveň sa na podporu svojho tvrdenia súd opieral o záver Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré hovorí, že „*rozdielne zaobchádzanie s osobami v analogickom alebo relevantne podobnom postavení je diskriminačné, ak nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, t. j. ak nesleduje legitímny cieľ alebo ak neexistuje vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zámerom, ktorý sa má uskutočniť.*“ Stredisko sa nestotožňuje s uvedeným extenzívnym výkladom čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, najmä s tou časťou, v ktorej súd dospel k záveru, že pri rozhodovaní o porušení princípu rovnosti sa nevyžaduje identifikácia chráneného diskriminačného dôvodu. Tento záver vedie k príliš širokému výkladu predmetného článku, následkom ktorého je okrem iného aj to, že sa stráca význam existencie čl. 12 ods. 2 Ústavy SR (t. j. normatív zakazu diskriminácie), keďže sa týmto rozhodnutím umožňuje konštatovať nerovné zaobchádzanie bez toho, aby bol prítomný diskriminačný dôvod. Inými slovami, čl. 12 ods. 1 Ústavy SR v tomto ponímaní absorbuje nasledujúci odsek tohto článku. Naopak, je dôležité zdôrazniť, že „*pri právnej identifikácii porušenia zakazu diskriminácie Ústavný súd SR používa test diskriminácie, ktorý sa skladá zo štyroch základných krokov, medzi ktoré patrí porovnateľná skupina či jednotlivec, kvalifikované kritérium, resp. dôvod, ujma na strane jednotlivca alebo skupiny, skúmanie legitimacy a proporcionality.*“¹⁰ Uvedený test považuje Stredisko za relevantný pri vyhodnocovaní konkrétnych prípadov možného porušenia zakazu diskriminácie.

Ústavou garantovaný princíp rovnosti je premietnutý v antidiskriminačnom zákone, ktorý upravuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a taktiež ustanovuje prostriedky právnej ochrany, v prípadoch, kedy dôjde k porušeniu predmetnej zásady rovnakého zaobchádzania.

V podmienkach Slovenskej republiky, konkrétne v zmysle antidiskriminačného zákona, je určité správanie, konanie, opomenutie, resp. prax považované za porušenie zakazu diskriminácie podľa antidiskriminačného zákona v prípadoch, keď dôjde ku kumulatívne naplneniu troch podmienok, a to zákonom stanoveného chráneného dôvodu (§ 2 ods. 1), formy diskriminácie (§ 2a) a oblasti diskriminácie (§ 3). Z logiky a podstaty antidiskriminačného zákona (ako aj z právnej doktríny) vyplýva, že ďalšou podmienkou je aj existencia tzv. komparátora (osoba alebo skupina osôb, ktoré sa nachádzajú v rovnakej alebo porovnateľnej situácii ako obeť diskriminácie).

Dodržiavanie zásady rovného zaobchádzania spočíva podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia

⁹ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 17/08 alebo nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 3/08.

¹⁰ BARANCOVÁ, H. a kol., *Zákonník prác., Komentár*. Bratislava: C.H. Beck, 2017, s. 8-9.

kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

Antidiskriminačný zákon taxatívnym spôsobom vymedzuje v § 2a nasledujúce formy diskriminácie: priama diskriminácia, nepriama diskriminácia, obťažovanie, sexuálne obťažovanie, nabádanie na diskrimináciu a neoprávnený postih.

Ustanovenie § 3 ods. 1 Antidiskriminačného zákona vymenúva oblasti, v ktorých je každý povinný dodržiavať zásadu rovného zaobchádzania, a to konkrétne v oblasti sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb, v oblasti vzdelávania a tiež aj v oblasti pracovnoprávných a obdobných vzťahoch.

Namietané konanie je potrebné posúdiť aj z hľadiska existencie rozdielneho zaobchádzania s prípadnou obeťou diskriminácie v porovnaní s inou osobou alebo osobami, ktorá sa nachádza v rovnakej alebo v porovnateľnej situácii (tzv. komparátor), pričom prípadnej obeti diskriminácie musela vzniknúť určitá nevýhoda týmto rozdielnym zaobchádzaním.

„Zjednodušene možno povedať, že ide o nerovnaké zaobchádzanie s osobami, ktoré sú v relatívne porovnateľnej situácii, resp. rovnako, alebo podobným spôsobom spĺňajú podmienky na realizáciu určitého práva, resp. na poskytnutie určitého spoločenského benefitu (napríklad vzdelania, zamestnania, odmeny alebo postupu v zamestnaní, zdravotnej starostlivosti, sociálnej služby a pod.), pričom jediným dôvodom na toto nerovnaké zaobchádzanie je jedna alebo viacero zakázaných charakteristík diskriminácie (napr. vek, rasa, etnicita, pohlavie, rod, sexuálna orientácia, sociálny pôvod, náboženstvo a viera a pod.) – tzv. „but for“ test, - ktoré sú však pre získanie tohto benefitu objektívne irelevantné. Nerovnakosť v zaobchádzaní sa prejavuje aj v tom, že pre jednu z porovnávaných osôb predstavuje horšie zaobchádzanie.“¹¹

Právna analýza v zmysle Ústavy SR a antidiskriminačného zákona

V tejto časti Stredisko pristúpi k právnej analýze, resp. posúdeniu právnej otázky, či vyššie uvedené aspekty parkovacej politiky v meste Trenčín sú v rozpore so zásadou rovného zaobchádzania.

Pri posudzovaní toho, či v danom prípade došlo k porušeniu zákazu diskriminácie v zmysle antidiskriminačnej legislatívy (konkrétne antidiskriminačného zákona), je nevyhnutné zaoberať sa identifikáciou a naplnením štyroch podmienok tak, ako to bolo uvedené vyššie (t. j. chránený dôvod diskriminácie, oblasť diskriminácie, forma diskriminácie a tzv. komparátor). K právnomu záveru o porušení zákazu diskriminácie je možné dospieť až vtedy, ak bolo možné v konkrétnom prípade identifikovať tieto štyri základné podmienky. Antidiskriminačný zákon v ustanovení § 3 ods. 1 taxatívnym spôsobom vymedzuje oblasti, v rámci ktorých sú adresáti povinní dodržiavať zásadu rovného zaobchádzania. Medzi tieto chránené oblasti patria oblasť pracovnoprávných a obdobných

---

¹¹ DEBRECENIOVÁ, J. *Antidiskriminačný zákon. komentár*. Bratislava : Občan a demokracia, 2008, s. 36.

právných vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a oblasť vzdelávania.

Predmetnú vec, ktorou je parkovacia politika mesta Trenčín, nie je možné subsumovať pod žiadnu z uvedených oblastí diskriminácie. Potenciálnou oblasťou diskriminácie by v danom prípade mohlo byť poskytovanie tovarov a služieb, avšak je potrebné brať ohľad na skutočnosť, že „*poskytovanie a prístup k tovarom a službám vrátane bývania zahŕňa tovary a služby, ktoré sú poskytované všetkým, teda verejnosti, v rámci podnikania.*“¹² Z tohto jednoznačne vyplýva, že parkovacia politika mesta nespadá pod túto oblasť, keďže nejde o poskytovanie tovaru alebo služby zo strany podnikateľa, ale o určitú formu regulácie zo strany orgánu verejnej správy, resp. o zabezpečenie verejných úloh. Vzhľadom k tomu, že Stredisko dospelo k záveru o nemožnosti subsumovania predmetnej veci pod jednu z horeuvedených oblastí diskriminácie, a teda že nedošlo k naplneniu jedného zo základných podmienok porušenia zákazu diskriminácie, Stredisko nepovažuje za dôvodné pristúpiť k právnemu rozboru ďalších troch podmienok diskriminácie (t. j. chránený dôvod, chránená forma a tzv. komparátor).

V predchádzajúcej časti však Stredisko poukázalo na povahu a status normatívu zákazu diskriminácie v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, ktorý je v tomto prípade relevantným (keďže v zmysle antidiskriminačného zákona nejde o porušenie zákazu diskriminácie). Dôležité je opätovne zdôrazniť test diskriminácie, ktorý si Ústavný súd SR osvojil z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ktorý hovorí, že „*rozdielne zaobchádzanie s osobami v analogickom alebo relevantne podobnom postavení je diskriminačné, ak nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, t. j. ak nesleduje legitímny cieľ alebo ak neexistuje vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zámerom, ktorý sa má uskutočniť.*“ V súlade s uvedeným, je v prvom rade nevyhnutné, zaoberať sa otázkou, či v danom prípade existuje legitímny cieľ v kontexte nastavenia parkovacej politiky mesta Trenčín. Základný dokument o mestskej parkovacej politike uvádza, že cieľom novej právnej úpravy (zakotvanej vo VZN) je „*optimálne využívanie verejných priestorov so zreteľom na funkčnosť a zlepšovanie kvality týchto priestorov a života v meste.*“¹³ Okrem iného tento dokument poukazuje na potrebu zavedenia parkovacej politiky s cieľom „*zlepšiť dopravnú obsluhu mesta riešením efektívnejšieho využitia priestoru pre parkovanie*“ pričom sa pri riešení daného problému musia zohľadniť nároky aj ďalších užívateľov priestoru, ako napríklad chodcov, cyklistov, hromadnej dopravy atp. Dokument vymedzuje niektoré čiastkové ciele novozavedenej parkovacej politiky v meste Trenčín. Medzi tieto patria:

- zvýšenie obrátkovosti parkovacích miest v centre mesta a presunutie strednodobých a dlhodobých návštevníkov centra z parkovísk v centre na parkoviská blízko centra mesta;
- umožnenie obyvateľom zóny s plateným alebo regulovaným státím parkovať v blízkosti ich trvalého bydliska s tým, že dôjde k zvýhodneniu podmienok;
- podpora súvisiaca s pripravovaním a realizáciou cyklotrás v meste; alebo
- zvýšenie počtu parkovacích miest na území celého mesta.¹⁴

¹² MATEJKA, O. – FRIEDMANNOVÁ, D. et al. *Antidiskriminačný zákon: Komentár*. Wolters Kluwer, 2017.

¹³ Dostupné online: <https://trencin.sk/wp-content/uploads/2018/04/doplnok_parkovacia-politika-Mesta-Tren%C4%8D%C3%ADn.pdf>.

¹⁴ *Ibid.*

Vo svetle uvedených cieľov je možné konštatovať, že parkovacia politika mesta Trenčín a jej ciele možno skutočne považovať za legitímne. Je nespochybniteľné, že cieľom jednotlivých obcí a miest¹⁵ je prijatie právnej a inej úpravy za účelom vhodného a efektívneho nastavenia parkovacej politiky, a to spôsobom, ktorý uvádza už spomenutý základný dokument týkajúci sa parkovacej politiky mesta Trenčín.

Ak sa bližšie pozrieme na prvú otázku, t. j. aké sú relevantné dôvody, pre ktoré sa obmedzuje vydanie parkovacej karty na základe dĺžky auta (5,3 m) v niektorých vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín, je potrebné v prvom rade vymedziť chránený dôvod diskriminácie, ktorým je v tomto prípade trvalý pobyt. Uvedený dôvod je možné subsumovať pod chránený dôvod „iné postavenie“.¹⁶ Toto opatrenie je nástrojom, ktorým sa napĺňa vyššie spomenutý legitímny cieľ. Ďalším krokom je vyhodnotenie proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Mesto Trenčín poukázalo na skutočnosť, že podmienky pre vydanie parkovacej karty platia pre celú zónu s plateným státím, vytvorenú na území mesta Trenčín a pre všetky parkovacie miesta. Na druhej strane však uviedlo, že novoprijatá právna úprava predpokladá postupné rozšírenie parkovacej politiky do všetkých častí mesta. Nie je však možné zabezpečiť, aby došlo k zavedeniu tohto systému pre celé územie mesta jednorazovo (dôvodom sú najmä technické, finančné a iné prekážky). To znamená, že dochádza k vytváraniu dvoch skupín ľudí – na jednej strane osoby, ktoré majú trvalý pobyt na mieste, kde platí nový systém parkovania, a na strane druhej osoby, ktorých trvalý pobyt sa nachádza v časti, v ktorej nedošlo k zavedeniu tohto systému (môžeme teda hovoriť o existencii tzv. komparátora). Napriek tomu, že jedna skupina ľudí môže byť skutočne znevýhodnená týmto aspektom prijatej parkovacej politiky, Stredisko je toho názoru, že ak zoberieme do úvahy uvedené skutočnosti súvisiace s implementovaním parkovacej politiky, legitímny cieľ a prijaté prostriedky, ide o proporcionálne opatrenie, ktoré je z pohľadu nerovného zaobchádzania ospravedlňiteľné.

Druhá otázka sa týka obmedzení pri vozidlách s dĺžkou presahujúcich 5,3 m, ktoré v zmysle horeuvedeného VZN môžu stáť iba na miestach na to určených dopravných značením. Pri posudzovaní tejto otázky v zmysle zákazu diskriminácie (čl. 12 ods. 1 Ústavy SR) poukazuje Stredisko na rozličný chránený dôvod oproti dôvodu, ktorý bol identifikovaný pri prvej otázke. V tejto súvislosti nejde o trvalý pobyt, resp. iné postavenie, ale majetok: „*porušenie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu majetku môže predstavovať len prípad, keď v spojení s konkrétnym právom, nárokom (napr. na sociálnu dávku, na rovnaký prístup, zaobchádzanie) orgán verejnej moci toto právo alebo nárok odmietne poskytnúť s odôvodnením na majetok diskriminovanej osoby [...]*“¹⁷

Aj pri posudzovaní súladu tohto ustanovenia VZN s antidiskriminačnou klauzulou v Ústave SR je potrebné aplikovať už spomínaný test proporcionality. Aj v tomto kontexte je dôvodným zvažovanie vyššie vymedzeného legitímneho cieľa. Pokiaľ ide o otázku možného ospravedlnenia

¹⁵ Pozri napríklad plánované zmeny v meste Bratislava – dostupné online: <<https://bratislava.sk/sk/bratislava-potrebuje-parkovaci-politiku>>.

¹⁶ Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Svzn 10/210, 9. november 2010.

¹⁷ MATEJKA, O. – FRIEDMANNOVÁ, D. et al. *Antidiskriminačný zákon: Komentár*. Wolters Kluwer, 2017.

rozdielného zaobchádzania, t. j. otázka proporcionality a vzťahu primeranosti opatrenia vo vzťahu k sledovanému cieľu, Stredisko uvádza nasledovné. Mesto vo svojom vyjadrení uvádza, že dané obmedzenie vychádza z technickej normy, ktorá určuje štandardnú dĺžku kolmého parkovacieho miesta (od 4,5 m do 5,3 m). Poukazuje na to, že vozidlá presahujúce túto dĺžku by mohli sťažovať premávku alebo vychádzanie susedných vozidiel z parkovacieho miesta, keďže by zasahovali do jazdného pruhu. Mesto navyše uvádza ďalšiu skutočnosť, pre ktorú sa rozhodlo obmedziť maximálnu dĺžku vozidla pri parkovaní. Vo viacerých prípadoch presahujú uvedenú dĺžku vozidlá určené na výkon podnikateľskej činnosti. Parkovanie týchto vozidiel by podľa mesta malo byť zabezpečené mimo obytných zón, aby predišli sťaženiu bezpečnostných podmienok pri parkovaní (ako napríklad viditeľnosť pri vychádzaní z parkovacích miest a podobne). Podľa právneho názoru Strediska, berúc do úvahy test proporcionality, ako aj uvedené skutočnosti (najmä skutočnosť, že mesto vychádza z technickej normy pri určovaní maximálnej dĺžky vozidla na účely parkovania a problémy, ktoré spôsobujú vozidlá využívané na výkon podnikateľskej činnosti, ktorým mesto chcelo predísť, resp. ich odstrániť) a legitímny cieľ mesta, táto úprava je rozumná a primeraná vo vzťahu k sledovanému cieľu. Mesto zvolilo pri riešení tohto problému opatrenia, ktoré sú nevyhnutné a sú v kontexte riešenia parkovacej politiky racionálne zdôvodnené. Z uvedeného dôvodu považuje Stredisko danú úpravu za súladu s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, t. j. podľa právneho názoru Strediska nedošlo k neodôvodnenému rozdielnemu zaobchádzaniu.

Záver

Stredisko vykonalo predmetné nezávisle zisťovanie, cieľom ktorého bolo posúdiť súlad vyššie spomenutých ustanovení VZN s Ústavou SR (článok 12) a antidiskriminačným zákonom v súvislosti s parkovacou politikou mesta Trenčín a dospelo k záveru, že uvedená právna úprava je v súlade so zásadou rovného zaobchádzania.